

Dankwoord Vincent Hunink bij de Nederlands Letterenfonds prijs 2011 voor de vertaler (van literaire non-fictie in het Nederlands) als cultureel bemiddelaar.

Dames en heren,

Op 28 november plaatste het *Reformatorisch Dagblad* een uitvoerige recensie van een recente bundel preken van Augustinus. Dat boek was het werk van een Augustinus-vertaalgroep uit Eindhoven, waarvan ik deel uitmaak. De recensent, Klaas van der Zwaag, ging diep op de tekst in. Maar geen woord over de vertaling, de vertalers, of zelfs maar over het feit dat het hier een vertaling betrof.

Zoiets is voor vertalers teleurstellend. Ze willen graag een beetje aandacht, een beetje erkenning. En dan liefst niet met het obligate oordeel 'vlot leesbaar' of een treurig lijstje fouten.

Maar het is ook mooi: de vertaler is transparant, onzichtbaar geworden, en eigenlijk hoort dat ook zo. De Nederlandse lezer leest de tekst als de woorden van de schrijver. Rechtstreeks. Kennelijk zonder iets van een belemmering te ervaren.

Iets dergelijks geldt ook voor een persklaarmaker, een typograaf, een redacteur of een uitgever, ja, een boekbinder: als het goed is ziet de lezer hem of haar niet staan. En staat zij of hij dus niet in de weg.

Toch valt de vertaler in de literaire wereld wat sneller op. Hij, of zij, staat op een of andere manier heel dicht bij de auteur. En loopt dus ook veel risico, moet zijn nek uitsteken. Vertalen is riskant maar belangrijk werk. Daar hoef ik hier wel niemand van te overtuigen...

Ik ben blij dat het vertalen meer en meer in de aandacht komt en gewaardeerd wordt. In de media (een beetje), op de universiteit (die van mij adverteerde meteen in de NRC met mijn naam. Hier scoor je dus kennelijk mee! 10 jaar geleden was dit ondenkbaar). En er is aandacht en waardering via activiteiten zoals de Nederlandse Vertaaldagen, en ja, in de vorm van prijzen, zoals deze prachtige prijs van het Nederlands Letterenfonds.

Dat die prijs bestaat vind ik geweldig. Dat ik hem krijg stemt mij dankbaar en vrolijk. Ik kreeg het bericht op een grauwe maandagmiddag in november. Niets speciaals voor gedaan, geen competitie, geen opgefokte shortlist of vernederend TV-gala, de prijs kwam gewoon via de telefoon aanwaaien. En bracht mij even een stukje zon en lente. -- Daarna ben ik gewoon

doorgegaan met vertalen. Want dat zat ik op dat moment te doen, en u zult het begrijpen: die paragraaf moest wél af.

Dat ik intussen 'cultureel bemiddelaar' ben, want dat staat toch in die prijs, en zelfs 'cultuurdrager', volgens de advertentie van mijn universiteit, maakt mijn goede humeur alleen maar beter. Ik neem mezelf meestal wel serieus, maar toch niet zó serieus.

Het prijzengeld zal ik dankbaar gebruiken om een klein cultureel tegenwicht te bieden in deze toch donkere tijden: ik kan er een of twee vertalingen mee financieren die echt de moeite waard zijn. En dus commercieel onhaalbaar.

Graag dank ik het Nederlands Letterenfonds en de jury voor de prijs. Ik ben er heel erg blij mee. En ik dank ook alle uitgevers, redacteuren en collega's voor hun vertrouwen, hun hulp en belangstelling. Én de trouwe lezers van klassieken, want zonder hen heeft het werk geen zin.

Zolang zij, die lezers, er zijn ga ik als vertaler door. Tot ik erbij neerval. Want prijs of geen prijs, vertalen is en blijft iets prachtigs om te doen.

Dank u wel.

Vincent Hunink
9 december 2011